

# Gölgeye Sığınanlar

– HaticeEğilmez · 26 Mayıs 2011

Bir kız çocuğuyum şimdi. Anıları az, hayalleri çok bir kız çocuğuyum. Yanımda arkadaşım oturuyor. Gökyüzü masmavi. Kara bulutlar eylülde dönmek üzere çekip gitmişler. Bembeyaz bulutlar raks ediyorlar çeşit çeşit şekillere girerek. Onları bir şeylere benzetmek ve şekilden şekile girmelerini seyretmek bizim görevimiz. Bazen bir at oluyor içlerinden herhangi biri sırtına asla binemeyeceğimiz. Bazen kalbe dönüşüyor başkası. Bizde bir insafsız tarafından kırılıverecekmiş hissi uyandırıyor. Eni konu hüzünleniyoruz o zaman. Adama, kadına dönüşebiliyorlar. Çocuk olabiliyorlar. Kedi, tavuk, kuzu yada kurt...

Çocukluğumda en çok sevdiğim oyunlardan biriydi kuşkusuz bulutların halden hale dönüşmelerini seyretmek dalıp hayaller kurmak onlar üstüne. Gerçi hâlâ çok severim bu eski bir dostu anımsatan oyunu.

Arkadaşım birden bire haykırıyor bambaşka bir şey keşfetmenin verdiği ilhamla:

- Baksana, şu bulutlar develere benzemiyor mu? Sanki arka arkaya düşmüşler. Yolculuğa çıkmışlar. Bak bak şu da sahipleri. Nereye gidiyorlar acaba?
- Ne bileyim ben kızım! Dur soralım. Belki söylerler.

Yaz tatili. Ne tatlı, ne hülyalı günler vaad eder kendisini bütün kış bekleyenlere. Biz de çok mutluyuz bütün çocuklar gibi. Tatil günleri bizim için deniz, kum ve sahil eğlenceleri anlamına gelmese de bambaşka rahiyası, bambaşka tılsımı olan günler. Doya doya oyun oynamak, okula yetişemeyeceğim korkusuna kapılmadan geç saatlere kadar uyumak, kısıtlı da olsa neşeli bir özgürlüğün saltanatını sürmek güzel olmaz mı hiç? Hele bir de hava karardığı halde sokağa çıkabilmek yok mu? Ömre bedel. Akşam yemekleri yendikten sonra cesur bir arkadaşımız sokağa atardı kendini. Diğerleri de tek tek sökün ederlerdi onun ardından mutluluğun ve keyfin yaşadığı bu mekâna. Eve çağırılmak hüzünle eş anlamlıydı yorulmak nedir bilmeyen açlığı ve susuzluğu unutan bizler için. Hain bir ses, genellikle artık büyüdüğü için sokak oyunları yasak edilmiş bir ablanın sesi:

- Babam çağırıyor. Hadi artık gir içeri. Valla çok kızdı
- Tamam tamam iki dakika sonra, hele oyun bitsin. Gelirim.

Oysa oyun asla bitmezdi. Birileri bizi zorla ve tekrar tekrar eve çağırmasa oyun mahşere kadar sürerdi. Hızlı bir şekilde, teker teker sokak boşalırdı isyanlarla, sokağın şekerden tadına doyamadan. Evlerimize çekilirdik yarın oynayacağımız oyunların hayallerine dalarak.

Annem ve babam aynı işte çalışırlardı. Sabahları biz uyurken birlikte yola koyulurlar, akşamları kapımızın önünde oyun oynarken bulurlardı bizi. Uslu çocuklardık vesselam. Küçücük civcivlerin yemlerinin etrafında dolanmaları, annelerinin peşlerinden ayrılmamaları gibi biz de kapımızın önünde oyun oynar, babaannemizin etrafında geçirdik bütün bir günü. Peki ya ninem olmasaydı kim bakardı bize annem evde yokken? Nasıl hayırla yad etmeyeyim hain bir kurşunla can veren eşinin yasını ömür boyu tutan bu Anadolu kadını? Yunus Emre'nin ilahilerini de ilk ondan dinlemiştim. Dedemin ruhunun cennette bir Tuğba dalına konduğunu ve kendisini beklediğini söylerdi hep bize. Ruhun bir kuşa benzetilmesi, ölümün uçup başka bir âleme gitmekle açıklanması hoşuma giderdi. "Demek babaannem de bir gün

uçup gidecek." derdim. ocuk kalbime korku düşerdi o zaman. Kim bakacaktı babaannem dedemin yanına giderse bize? Annemin ve babamın aynı akıbeta erecekleri takılırdı aklıma sonra da. Bizler melali küçücük yaşlar da öğrenirdik o zamanlar.

İnsan geçmişe baktığında çok söz ediyor ister istemez. Oysa küçük bir kızdım ben. Anıları az hayalleri çok bir kız ocuğuydum. Yanımda arkadaşım oturuyordu. İkimiz gökyüzüne bakıp bulutlara ad takıyorduk. Onları kervana dönüştürüp yolculuğa ıkartıyorduk. Üstelik nereye gittiklerini bilmeden... Sorsak acaba gerçekten söylerler miydi gittikleri ülkeyi? Ya da böyle bir ülke var mıydı maddeler âleminde? Belki de onlar da babaannemin dedemin gittiği diyarlara gidiyorlardı. Kim bilir? O yaşta hiç aklıma gelmeyen şimdi kafamı fazlaca kurcalayan bir şey var. Kendimin de bir yolcu olduğum fikrine kapılmamıştım henüz.

ocukluğumun ikinci perdesinin, ilk gençliğimin bütün sahnelerinin geçtiği evin üstünde oturuyorduk arkadaşımınla. Bir duvarın gölgesine sığınmıştık. Sıcaktan böyle koruyorduk kendimizi. Güneş bütün ihtişamıyla taşları yakıyordu. Yalın ayak yere basmak ne mümkün.

Birden bire arkadaşımın dönüp sordum:

- Sen Gelin Cadısı diye bir şey duydun mu?
  - Ne, Gelin Cadısı mı? Hayır, hiç duymadım.
  - Gerçekten mi duymadın? Ben görmüştüm bile. Korkunç bir şeydi. Sürekli gelinlikle sokaklarda dolandır gördüğü her çocuğa musallat olur. Çok tehlikeli ve saldırgandır. İyi ki görmemişsin. Oysa ben de görmemişim böyle bir yaratığı. O anda tamamen kafadan uyduruyordum. Ya da önceden dinlediğim bir masalın kahramanıydı. Kimden dinlediğimi ve öyküsünü hiç hatırlamıyordum üstelik. Nerden gelmişti bu uydurma kadın aklıma bilmem. Fakat arkadaşımın gözleri fal taşı gibi açılmıştı bile. Artık yalana devam etmek zorundaydım.
  - Gelin Cadısı çok güzel bir kızmış önceleri. Fakat biraz kötü kalpliymiş. Arkadaşlarını kıskanır, en güzel en sevilen kız olmak istermiş. Bu yüzden hiçbir arkadaşı sevmemiş onu. Hep yapayalnız dolaşmış sokaklarda. Bir gün bir delikanlıya âşık olmuş. Hem de delicesine. Fakat delikanlı bu kıızı hiç sevmemiş. Bir erkek bu kadar güzel bir kıızı neden sevmeyi anlamıyorum doğrusu.
  - Kötü kalpliymiş dedin ya! Belki de ocuk bu yüzden sevmemiştir kıızı.
  - Canım nereden bilecek kötü kalpli olduğunu? Alnında mı yazıyor? Ben erkek olsaydım bir kıızı görür görmez gönlümü verirdim ona herhalde. Kötü kalpli olduğunu henüz anlayamadan âşık olurum hemencecik. Sonra da iş işten geçerdi. oktan büyüsüne kapılmış olurum.
  - Dua et ki erkek değılsin. Eee sonra ne olmuş o kııza?
- Eyvah! Ne uyduracaktım şimdi? Böyle bir kız yoktu ki macerası olsun. Arkadaşımın meraklı gözleri hikâyemi devam ettirmeye zorluyordu beni.
- Delikanlı sevdiği kıızla evlenmiş. Gelin Cadısı da üzüntüsünden deli olmuş. Ömrü boyunca bir gelinlikle sokaklarda dolaşmış. Fakat hiçbir zaman gölgeye yanaşmıyormuş. En sıcak günlerde bile güneşin altındaymış. Gölgeden hep kaçıyormuş anlayacağın.
  - Allah Allah! Peki neden?
- Gerçekten de neden? Bir insan gölgeden ve serinlikten kaçarmı hiç? Deli bile olsa güneşten rahatsız olup gölgeye sığınmaz mı? Hadi bakalım. Ayıkla şimdi pirincin taşını.

- Haa, neden mi gölgeden kaçıyormuş?
- Evet, neden?
- Delikanlı, Gelin Cadısı'na onu hiçbir zaman sevmediğini bir ağacın gölgesinde söylemiş de ondan.
- Ayy yazık gerçekten de çok kötü bir şey. Peki sonra ne olmuş Gelin Cadısı'na?
- Gelin Cadısı gölgeden kaç kaç Mecnun gibi yıllarca yaşamış. Bir gün sıcak bir yaz gününde bir parça serinliğe hasret ölüp gitmiş. Ölüp gidince çilesi bitse bari. Bir hayalet olmuş küçük çocuklara saldırıp onları korkutuyormuş. Ben de bir gün gördüm onu. Çok korktum. Hemen gölgeye kaçtım. Güneşin altında biraz bekleyip gitti. Gitmese ne yapardım bilmem. Arkadaşım korkup ağlamaya başladı. İşin ilginç yanı kendi uydurduğum hayaletten kendim de korktum. Neyse ki gölgede oturuyorduk. Gelin Cadısı gelse bile bize yavaşamazdı. Artık korkudan ne gökyüzüne bakabiliyorduk ne de bulutları seyredebiliyorduk. Ağlaya ağlaya Gelin Cadısı'nın hayaletiyle savaşıyorduk. Güneş de o gün bizim düşmanımızdı. Sığındığımız gölgeyi gitgide küçültür müydü yoksa? Gürültülü bir şekilde ağlamayı oldum bittim sevmemişimdir. Ağladığımda kimseyi rahatsız etmek istemem doğrusu. Fakat Gelin Cadısı'ndan o kadar çok korkmuştum ki arkadaşımın daha gürültülü ağlıyordum. İyi ki feryat fığan etmişiz. Sesimizi bir komşumuz duymuş bizi sığındığımız gölgeden ve Gelin Cadısı'nın hayaletinden kurtarmıştı. Arkadaşım adını ilk defa duyduğu bir hayaletten korkmakta haklıydı. Peki ya ben? Kendi uydurduğum hayaletten korkmakla masum suçumun cezasını çekmiştim elbette. Tıpkı hiçbir suçumun gizli kalmadığı, her defasında yakalanıp fazlasıyla gözyaşı döktüğüm gibi.